

legemlige Arbejde, der fordrev en større og kraftigere Næring, som Soldaterne have, og han overseer tillige, at Forholdene ved Landbohøiskolerne ere langt mere gunstige for en billig Forpleining, end de ere ved Casernelivet. Man skal huske paa, at der i Nærheden af Landbohøiskolerne paa Landet boer mange Mænd, som for at støtte disse Skoler, indrette sig paa at tage Elever meget billigt i Huset, og i en stor Mængde Tilfælde bringe de derved et virkeligt Offer, men man kan ikke paa nogen Maade vente eller forlange, at Soldaten, der skal købe hos en Marktetender, som skal leve af at udsøge hans Smaaforbrødenheder, skal kunne have sit Livsophold ligesaa billigt som disse Elever paa Høiskolerne. Det ærede Medlem sagde, at han vilde erkende, at alle de, som have Naad dertil, vare nøbde til at understøtte deres Slægtninge, naar de vare Soldater, ja, han gik endog saa vidt, at han — hvad der igvrigt ligesvem strider imod det Forslag under Nr. 8, han har været med at stille, og hvori det med rene Ord udtales, at den nuværende Lønning kan ansees for passende — i sit Foredrag hittede, at han ikke ansaae den nuværende Lønning for passende, idet han nemlig indrømmede, at han, naar det kunde stee paa en passende Maade, vilde være villig til at hde de aldeles Uformuende et Tillæg. Deri ligger klart nok, at det ærede Medlem erkender, at den nuværende Lønning er utilstrækkelig, men han søgte at trøste disse uformuende Børnepligtige med, at det var en Gressag at tjene som Soldat; de skulde møtte deres sultne Maver med den Devidsthed, at det var en Gressag at sulte paa den Maade. Jeg betvivler, at Nogen vil kunne gjøre det Kunststykke, og jeg betvivler ligeledes, at man fra Statens Standpunkt, som jo er det, hvorpaa vi her have at staae, med nogen virkelig Grund kan kalde det en Gressag at være Soldat. Jeg er naturligtviis ikke uvidende om, at en Soldat kan tjene med Ære og Hæder, men at det skulde være en Gressag at faae en Byrde paa sine Skuldre, som man ikke paa nogen Maade kan unddrage sig, kan jeg virkelig ikke erkende. Jeg kan heller ikke erkende, at Staten, naar den sultesøder sine Soldater, betragter det som

en Gressag at være dette; i ethvert Fald er det en høist besynderlig Maade at anerkende Æren paa. Da den sidste uheldige Krig blev endt, da vare Soldater i en Beskædningsstilstand, som var ligesvem forærgelig, bleve sendte Landet rundt, viste Staten heller ikke, at den betragtede det som en Gressag at have tjent som Soldat, og jeg kunde nævne mange flere Exempler derpaa. Den raå Behandling, for hvilken Recruterne hyppigt ere udsatte, og som var Gjenstand for Forhandling i Mødet igaar, viser heller ikke, at det er en Gressag at være Soldat; det viser tværtimod, at man betragter Recruten som et Menneſte, man har Lov til at hundsø, og naar den ærede Minister talte om, at man skal nævne ham Exempler, for at han kan drage de Skyldige til Ansvar, vil jeg sige — jeg har nemlig ogsaa været Soldat — at det er min fulde Overbeviisning, at mange Tilfælde kunde komme frem og ophyses, naar det var muligt bagefter at undgaae den Forsølgelse, som utvilsomt vil ramme dem, der sætte Klager igang. Dette er Noget, enhver Soldat veed, og hvis han ikke veed det, bliver det be-
 tydet ham af dem, der gjøre Æret imod ham, at, hvis han klager, skal han bagefter faae det at føle. Den store og levende Erkjendelse, der er af, at Recruterne af mange af de bedkommende Underbefalingsmænd blive behandlede paa en usømmelig Maade, vilde ikke være saa almindelig, som den virkelig er, naar den ikke var fuldt begrundet. Jeg skal imidlertid for at undgaae Misforstaaelse med Fornøielse erkende, at der navnlig blandt de høiere Officerer er mange udmærkede, retsindige og brave Mænd, som med Alvor tage sig af slige Ting, naar det bliver dem bekjendt, at de foregaae; men det er sjældent, at saadanne Historier naae op i de høiere Rædse. Ligeoverfor det ærede Medlem for Frederiksborg Amts Ste. Valgfreds skal jeg endnu blot tilføie, at, naar han betragter det som en Gressag at være Soldat, kan Æren dog umuligt ligge i den daarlige Lønning. Jeg seer heri aldeles ikke nogen Grund, hvorfor man ikke kan gaae ind paa en Fornøielse af Lønningen; thi det forhindrer jo ikke, at man alligevel kan betragte det som en Gressag at være Soldat. Hvis Æren alene